

РЕШЕНИЕ

№ 5455

гр. София, 12.08.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в открито заседание на 05.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Велина Димитрова, като разгледа дело номер **4447** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от ДОПК.

Образувано е по жалба от [фирма], като предмет на съдебен контрол за законосъобразност е ревизионен акт № К [ЕГН]/28.11.2011 г., издаден от орган по приходите в ТД на НАП С.. Жалбоподателят обжалва ревизионния акт в частта му на отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 63 768, 51 лв. заедно с начислената лихва за забава в размер на 7 450, 26 лв. по фактури, издадени от [фирма], [фирма], [фирма]. Претендират се разноски.

Ответникът – директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” С. изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните в производството и събраните по делото доказателства намира за установено от фактическа страна следното:

Със заповед за възлагане на ревизия № 1105182/02.05.2011 г., издадена от С. Т. К. – началник на сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” в ТД на НАП С. е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията на дружеството по ЗДДС за периода 01.07.2010 г. – 31.03.2011 г. На търговското дружество, в съответствие с чл. 113, ал. 2 от ДОПК е връчен екземпляр от заповедта за възлагане на ревизия, видно от отбелязването на разписката за връчването ѝ. Със заповедта за възлагане на ревизия, в съответствие с чл. 113, ал. 1 от ДОПК, са определени данните за ревизираното лице по чл. 81, ал. 1, т. 2-5 от ДОПК, ревизиращите органи по приходите, срокът за извършване на ревизията. Изготвен е ревизионен доклад №

1105182/01.09.2011 г., същият е връчен на ревизираното лице на 28.09.2011 г., съдържа реквизитите по чл. 117, ал. 2 от ДОПК.

Ревизионното производство е приключило с издаването на обжалвания ревизионен акт, с който са определени задължения за довносяне в размер на 63 768, 51 лв. и лихви за просрочие в размер на 7 450, 26 лв. В хода на ревизионното производство е установено, че дружеството е упражнило право на приспадане на данъчен кредит по фактура № 662/21.07.2010 г., издадена от [фирма] с предмет на доставката СМР по договор с начислен ДДС 2302 лв., по фактури издадени от [фирма] - № 341 с начислен ДДС 9050 лв., № 350/21.09.2010 г. с начислен ДДС 10 030 лв., № 354/27.09.2010 г. с начислен ДДС 7 160 лв., № 509/12.10.2010 г. с начислен ДДС 7 796 лв., № 514/19.10.2010 г. с начислен ДДС 8 7558 лв., № 518/21.10.2010 г. с начислен ДДС 1 446 лв., № 248/12.10.2010 г. с начислен ДДС 6 534 лв., всичките с предмет на доставката СМР по договор и по фактура № 70/27.08.2010 г., издадена от [фирма] с предмет на доставката СМР по договор с начислен ДДС 7 844 лв. В хода на ревизионното производство е била извършена на проверка на лицата, посочени като доставчици на жалбоподателя, резултатите от които насрещни проверки са били обективирани в протоколи за извършени насрещни проверки, както следва: № 22-42-1105182-1/12.07.2011 г. относно [фирма], № 22-42-1105182-2/12.07.2011 г. относно [фирма], № 22-421105182-1/02.08.2011 г. относно [фирма]. До посочените търговски дружества са били изготвени ИПДПОЗЛ, като същите поради неоткриването им на адресите за кореспонденция са били връчени по реда на чл. 32 от ДОПК.

В хода на ревизионното производство от ревизираното лице е било поискано представянето на доказателства относно услугите, извършени от посочените търговски дружества. От ревизираното дружество са били представени копия на процесните фактури, копие на договор от 01.07.2010 г., протокол за извършени СМР от 21.07.2010 г. – относно [фирма], копия на процесните фактури, копия на фискални бонове, договори за изпълнение на СМР от 17.09.2010 г. и 24.08.2010 г., 7 броя протоколи за извършени СМР – относно [фирма] и копие на процесната фактура, договор от 15.07.2010 г. и протокол образец 19 – относно [фирма]. След анализ на събраните по делото доказателства ревизиращите органи са направили извода, че не е доказана реалността на доставките по процесните фактури и са отказали правото на приспадане на данъчен кредит на основание чл. 68, ал. 1 и ал. 2 от ЗДДС и чл. 69, ал. 1, т. 1, вр. чл. 9 от ЗДДС. Ревизиращите органи са приели, че в случая не са представени количествено-стойностни сметки, от представените документи не става ясно за кой обект са извършените СМР, липсват данни за чия сметка са вложените материали и не са били представени документи, от които да е видно ревизираното дружество фактурирало ли е процесните доставки на трети лица.

Осъществено е обжалването по административен ред, като решаващият административен орган – директорът на дирекция „О.“ в ЦУ на НАП е потвърдил ревизионния акт. По делото е изслушано заключението по назначена съдебно-счетоводна експертиза, както и заключението по съдебно-техническа експертиза, които не са били оспорени от страните.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, подадена е от лице, имащо право на жалба, срещу подлежащ на обжалване административен акт, и след като е осъществено обжалването по административен ред в съответствие с чл. 156, ал. 2 от

ДОПК, и е процесуално допустима.

По същество същата е неоснователна.

Предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция е ревизионния акт в частта му на отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 63 768, 51 лв. заедно с начислената лихва за забава в размер на 7 450, 26 лв. по фактури, издадени от [фирма], [фирма] и [фирма]. От събраните по делото доказателства се установява, че [фирма] е упражнило право на приспадане на данъчен кредит по фактура № 662/21.07.2010 г., издадена от [фирма] с предмет на доставката СМР по договор с начислен ДДС 2302 лв., по фактури издадени от [фирма] - № 341 с начислен ДДС 9050 лв., № 350/21.09.2010 г. с начислен ДДС 10 030 лв., № 354/27.09.2010 г. с начислен ДДС 7 160 лв., № 509/12.10.2010 г. с начислен ДДС 7 796 лв., № 514/19.10.2010 г. с начислен ДДС 8 7558 лв., № 518/21.10.2010 г. с начислен ДДС 1 446 лв., № 248/12.10.2010 г. с начислен ДДС 6 534 лв., всичките с предмет на доставката СМР по договор и по фактура № 70/27.08.2010 г., издадена от [фирма] с предмет на доставката СМР по договор с начислен ДДС 7 844 лв.

От събраните по делото доказателства (включително от заключението на изготвената по делото съдебно-счетоводна експертиза) също така се установява, че процесните фактури са включени в дневниците за покупките и в справките декларации за съответния данъчен период. От събраните по делото доказателства се установява, включително и от изслушаната по делото съдебно-счетоводна експертиза, че е налице плащане по процесните фактури, като от доставчиците са били издадени на жалбоподателя фискални бонове. От събраните по делото доказателства се установява също така, че процесните фактури са били осчетоводени от жалбоподателя, счетоводните операции са хронологично регистрирани, водени са хронологични регистри на сметка 401 Доставчици, 602 Разходи за външни услуги, 4531 Начислен данък за покупките и аналитични счетоводни регистри, в това число и аналитични партиди на дружествата доставчици. Това, което определя предмета на спора е относно наличието на реалност на доставките по процесните фактури, като отговорът на този въпрос следва да бъде даден след анализ на събраните по делото доказателства и приложимите правни разпоредби.

По отношение на обстоятелството дали са налице предпоставките на правото на приспадане на данъчен кредит съдът ще даде отговор на този въпрос след анализ на представените по делото доказателства и въз основа на възникналите правоотношения между жалбоподателя и съответния доставчик, издател на процесната фактура, както и при съобразяване на приложимите правни разпоредби. От събраните по делото доказателства не се установяване доказване на реалността на доставките по фактурите, документиращи извършването на услуги процесните данъчни периоди. Самото издаване на фактурите не може да се определи като необходимото единствено доказателство за осъществените доставки на стоки и услуги. Това е така предвид и обстоятелството, че самият факт на издаване на фактурите, тяхното счетоводно отразяване в съответните регистри и извършването на плащане по тях не е достатъчно и необходимо условие, за да се приеме, че е налице реалност на доставките по същите. Това е обстоятелство, което несъмнено произтича от анализа на приложимите правни разпоредби, регламентиращи предпоставките относно правото на приспадане на данъчен кредит.

Правото на приспадане на данъчен кредит е определено в чл. 68, ал. 1 от ЗДДС, съгласно който данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има

право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. Следователно, правото на приспадане на данъчен кредит във всеки случай предполага наличието на осъществена доставка на стоки или услуги. Освен това чл. 68, ал. 1 от ЗДДС предполага правото на приспадане на данъчен кредит за получени от лицето стоки или услуги по облагаема доставка. Облагаема доставка съгласно чл. 12, ал. 1 от ЗДДС е всяка доставка на стока или услуга по смисъла на чл. 6 и 9, когато е извършена от данъчно задължено лице по този закон и е с място на изпълнение на територията на страната, както и доставката, облагаема с нулева ставка, извършена от данъчно задължено лице, освен в случаите, в които този закон предвижда друго. Напълно идентична в тази насока е и разпоредбата на чл. 178 от директивата 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност (директивата), съгласно която, за да може да упражни правото си на приспадане, данъчнозадълженото лице трябва да отговаря на следните условия за целите на приспадане в съответствие с член 168, буква а) по отношение на доставката на стоки или услуги, той трябва да притежава фактура, съставена в съответствие с членове 220—236 и членове 238, 239 и 240.

От своя страна, съгласно чл. 168, б. а” доколкото стоките и услугите се използват за целите на облагаемите сделки на данъчнозадължено лице, същото има правото, в държава-членка, в която извършва тези сделки да приспадне следното от дължимия данък върху добавената стойност, който то е задължено да плати дължимия или платен ДДС в тази държава-членка по отношение на доставката за него на стоки или услуги, извършена или която предстои да бъде извършена от друго данъчнозадължено лице. Следователно, и съгласно чл. 178, вр. чл. 168 от директивата съществува изискването лицето, което претендира правото на приспадане на данъчен кредит да е получател на доставката или услугата, а другото данъчнозадължено лице да е реалния доставчик на доставката на стока или услуга. В тази връзка, както се посочи и по-горе, самото издаване на фактурите не е достатъчно, за да обоснове реалност на документираните с тях доставки на стоки или услуги. В тази връзка при изследване на обстоятелството дали по отношение на жалбоподателя е налице правото на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури следва да се съобрази и обстоятелството, че законодателят в никакъв случай не предполага признаването на разходите само с формалното им документално оформяне, ако то не е свързано с реални стопански операции, както е в процесния случай.

Следователно, при една реално осъществена стопанска операция, данъчно задължените лица трябва да я оформят и документално в счетоводствата си и тогава ще е налице както реално осъществена доставка, така и нейното документално оформяне (в процесния случай от събраните по делото доказателства се установява само и единствено документалното оформяне на доставките в счетоводството). Другата хипотеза не намира опора в закона - недоказана реална доставка, но доказване на нейното документално оформяне в счетоводството. В тази хипотеза първият въпрос, който се поставя - документалното оформяне предполага ли реална доставка или без значение дали такава е осъществена. В този случай правилният отговор ще бъде винаги отрицателен, тъй като законът при всички случаи, независимо дали се касае за определяне на косвени или на преки данъци изисква преди всичко доказателства за реалност на доставката, а след това и правилното ѝ счетоводно оформяне. От събраните по делото доказателства не се доказва реалността на доставките по процесните фактури. Както и се посочи по-горе в мотивите на

настоящото решение за признаване правото на приспадане на данъчен кредит съществува изискването лицето, което претендира правото на приспадане на данъчен кредит да е получател на доставката или услугата, а другото данъчнозадължено лице да е реалният доставчик на доставката на стока или услуга. В тази връзка се прави и извода, че от събраните по делото доказателства не може да се установи, че именно лицата, посочени като доставчици на стоките по процесните фактури са извършили доставките на услугите.

От събраните по делото доказателства не се установява, че посочените търговски дружества са предоставили на жалбоподателя услугите, така както същите са документирани в полза на жалбоподателя в производството пред настоящата инстанция. Предмет на доставка по процесните фактури е извършването на СМР по договор. В тази връзка като доказателства по спора е представен договор от 15.07.2010 г., по силата на който възложителят [фирма] възлага, а изпълнителят [фирма] приема да извърши заготовка и монтаж та желязо, полагане на бетон, направа на кофраж, подготовка на земни почви, като съгласно договора изпълнителят се задължава да изпълни договорените условия със своя работна ръка, със срок на изпълнение 60 дни. Към договора е приложен и протокол образец 19 за установяване завършването и заплащането на натурални видове строителни и монтажни работи към 27.08.2010 г. От клаузите на договора не може да се направи обоснован извод за обекта, където е следвало да се извършат посочените строително-монтажни работи, в тази връзка не може да се направи и обоснован извод за количеството извършени строително-монтажни работи.

Като доказателство по спора е представен договор за изпълнение на строително-монтажни работи от 24.08.2010 г., по силата на който възложителят [фирма] възлага, а изпълнителят [фирма] приема да извърши на свой риск, при условията на настоящия договор и срещу възнаграждение монтаж, армировка, монтаж на бетонови плочи и изливане на бетон на мостови плочи, товаро-разтоварни работи. Посочените работи следва да бъдат извършени и съобразно предоставения работен план и детайли – като доказателства по спора не са представени посочения работен план и детайли, не е посочено и обекта, където следва да се извършат строително-монтажните работи. Това е обстоятелство, което също така пречатства обосноваването на извода за реалност на доставките по процесните фактури. Съгласно т. 5 от договора изпълнителят подготвя анализ на база фирмени цени и го предоставя на обектовия инвеститорски контрол за одобрение, като съгласно т. 5.1 възложителят се задължава чрез обектовия инвеститорски контрол в срок от 3 дни да даде своето становище по предоставения анализ.

Такъв анализ, както и становище на възложителя не са били представени в хода на ревизионното производство, не са представени и в производството пред настоящата инстанция. Съгласно т 8.3 от договора задължение на възложителя е да представи на изпълнителя екземпляр от работните проекти за обекта в срок от 5 дни от подписване на договора и да го уведоми за лицата, които ще извършват периодичния авторски надзор, инвеститорски контрол и надзор/технически контрол. Подобни работни проекти не са представени както в ревизионното производство, така и в производството пред настоящата инстанция, което също така прави невъзможна преценката на обстоятелството за реалност на доставката. Съгласно т. 10.3 от договора изпълнителят се задължава да обезпечи необходимите за работата машини и съоръжения. От представените по делото доказателства не могат да се направят

обосновани изводи, че изпълнителят е разполагал с необходимите машини и съоръжения за извършване на строително-монтажните работи. Към договора са приложени 3 броя протокол акт 19 – от 27.09.2010 г., 21.09.2010 г. и 02.09.2010 г., подписани от възложителя и изпълнителя и удостоверяващи извършването на посочените в тях СМР. Като доказателство по спора е представен и договор за изпълнение на строително-монтажни работи от 14.09.2010 г., по силата на който възложителят [фирма] възлага, а изпълнителят [фирма] приема да извърши на свой риск направа на кофраж, изливане на бетонова плоча на мостове.

Съгласно т. 5 от договора изпълнителят подготвя анализ на база фирмени цени и го предоставя на обектовия инвеститорски контрол за одобрение, като съгласно т. 5.1 възложителят се задължава чрез обектовия инвеститорски контрол в срок от 3 дни да даде своето становище по предоставения анализ. Такъв анализ, както и становище на възложителя не са били представени в хода на ревизионното производство. Съгласно т 8.3 от договора задължение на възложителя е да представи на изпълнителя екземпляр от работните проекти за обекта в срок от 5 дни от подписване на договора и да го уведоми за лицата, които ще извършват периодичния авторски надзор, инвеститорски контрол и надзор/технически контрол. Подобни работни проекти не са представени както в ревизионното производство, така и в производството пред настоящата инстанция. Съгласно т. 10.3 от договора изпълнителят се задължава да обезпечи необходимите за работата машини и съоръжения. От събраните по делото доказателства не може да се направи извод, че изпълнителят е разполагал с необходимите машини и съоръжения за извършване на строително-монтажните работи. Към договора са приложени 4 броя протокол акт 19, подписани от възложителя и изпълнителя и удостоверяващи извършването на посочените в тях СМР следва да се изпълни и в съответствие с предоставения работен проект и детайли – такъв работен проект и детайли не са представени по делото. Като доказателство по спора е представен и договор за строително-монтажни работи от 01.07.2010 г., по силата на който възложителят [фирма] възлага, а изпълнителят [фирма] приема да извърши срещу възнаграждение строително-монтажни работи – монтаж, армировка бетонови плочи и изливане на бетон на обект АМ „Л.”.

Съгласно чл. 7, ал. 1, т. 4 от договора изпълнителят следва да извършва посочените дейности със свои технически средства, да осигури подходящо работно облекло и лични предпазни средства за всички работници. Към договора е приложен приемо-предавателен протокол от 21.07.2010 г., с който страните установяват извършената дейност, а именно монтаж, армировка бетонови плочи и изливане на бетон. Следователно, от анализа на текстовете на четирите договора следва извода, че посочените в същите строително-монтажни работи би следвало да се извършат с предоставени работници, както и съответната техника от страна на изпълнителите по договорите. От събраните по делото доказателства, обаче по никакъв начин не може да се направи обоснован извод, че посочените като доставчици търговски дружества са разполагали с необходимата техническа и кадрова обезпеченост

за извършване на строително-монтажните работи. От събраните по делото доказателства също така не би могъл да се направи обосновен извод на кои обекти на възложителя следва да се извършат строително-монтажните работи. От събраните по делото доказателства се установява, че [фирма] за процесния период е разполагало само с 2 назначени лица на трудов договор, като съобразно посочения в справката код НКПД същите са били назначени на длъжности за бояджии и оператор на организационна техника. От събраните по делото доказателства се установява, че [фирма] е разполагало със 7 лица, назначени по трудово правоотношение на длъжността общ работник, код по НКПД 93130001.

От събраните по делото доказателства се установява, че [фирма] за процесния период е имало лица, назначени по трудово правоотношение, като голяма част от тях са били на длъжността продавач, съобразно посочения код НКПД 52110001, а по отношение на останалите лица трудовите им договори са били прекратени през 2006 г., 2007 г. и 2008 г., т.е. преди процесния период, за който е следвало да се предоставят услугите. От обстоятелствата, изложени в жалбата се установява, че твърдението на жалбоподателя е, че строително-монтажните работи са свързани с проекта за изграждане на Автомагистрала Л., като съобразно твърденията, съдържащи се в жалбата процесните услуги от търговските дружества, издали процесните фактури са били осъществени именно на този обект. Действително, от събраните по делото доказателства се установява, че на 19.09.2010 г. е сключен договор между сдружение [фирма] – [фирма] и [фирма], в качеството му на подизпълнител като предмета на договора включва дейностите по отливане на настилка на моста 18+400, както и всички други дейности, поети като ангажимент от подизпълнителя в рамките на договора във връзка с реализирането на проект „Изграждане на автомагистрала „Л.“, свързваща околоръстния път на С. с пътен възел Д.. Като доказателство по спора е представен и договор от 03.09.2009 г. сключен между същите страни в същото им качество, като предмета на договора включва дейностите по отливане на настилка на моста на 15+700 км., както и всички други дейности, поети като ангажимент от подизпълнителя във връзка с реализирането на проект „Изграждане на Автомагистрала Л., свързваща околоръстния път на С. с пътен възел Д..

Като доказателство по спора е представен и договор между същите страни в същото им качество, като предмета на договора включва дейностите по изграждане на подпорни стени от лявата и дясната страна на пътя, както и всички други дейности, поети като ангажимент от подизпълнителя във връзка с реализирането на проект „Изграждане на автомагистрала Л., свързваща околоръстния път на С. с пътен възел Д.. От така представените договори не може да се направи категоричен извод, че доставките на строително-монтажни работи, документиран с процесните фактури са били извършени именно в изпълнение на тази договори и на посочения обект. Изводите си настоящата и инстанция обосновава с обстоятелството, че съгласно клаузите на всеки един от

трите посочени договори подизпълнителят по договорите (И. 2004” О. има задължението да осигурява на персонала си храна и транспорт до работното място. Както в хода на ревизионното производство, така и в производството пред настоящата инстанция не може да се обоснове извод, че работниците, осъществили съответните строително-монтажни работи са били осигурени от подизпълнителя по договорите, както и не са представени доказателства за осигуряване на същите на храна и транспорт до работното място.

Представянето на подобни доказателства би представлявало съществена индикация в насоката, че строително-монтажните работи са били извършени на този обект и са били извършени от работниците и служителите на посочените три търговски дружества като доставчици чрез документиране на осъществените услуги с процесните фактури. Действително, като доказателства по спора са представени приемо-предавателни протоколи между жалбоподателя и неговите доставчици за осъществените строително-монтажни работи, но от останалите събрани по делото доказателства не може да се направи категоричен извод, че доставките на посочените услуги по процесните фактури са били използвани за последващи облагаеми доставки именно на обекта, посочен от жалбоподателя. Така направените изводи не се отричат от изслушаната по делото съдебно-техническа експертиза, доколкото същата съдържа фактичката обстановка по сключването на договорите, издаването на фактурите и не изяснява обстоятелството дали може да се направи категоричен извод, че услугите, предмет на доставка по процесните фактури са били обект на последваща облагаема доставка. Изрично в съдебно заседание от 05.06.2013 г. лицето, изготвило съдебно-техническата експертиза посочва, че е направило изводите си въз основана на подписаните протоколи за свършената работа. В тази връзка настоящата съдебна инстанция не кредитира заключението на експертизата в частта ѝ, в която се посочва, че може несъмнено да се направи връзка между договорите, сключени между жалбоподателя и тримата му доставчици и тези, сключени за изграждането на Автомагистрала Л..

Следователно, след анализ на събраните по делото доказателства и преценката на тяхната съотносимост с приложимите правни разпоредби не се установява реалността на доставките по никоя от фактурите, по отношение на които е отказано правото на приспадане на данъчен кредит. В тази връзка следва да се посочи и обстоятелството, че като основание и като правен извод за отказа на правото на приспадане на данъчен кредит органите по приходите не посочват само и единствено обстоятелството на ненамиране на адресите за кореспонденция на всеки един от доставчиците, а обстоятелството, че не са представени доказателства за реалност на доставките, каквито доказателства следва да се притежават и от дружеството жалбоподател в производството пред настоящата инстанция.

Доколкото, съгласно § 2 от Допълнителните разпоредби на ДОПК, за неуредените с този кодекс случаи, се прилагат разпоредбите на

Административнопроцесуалния кодекс и Гражданския процесуален кодекс, то съдът на основание чл. 168, ал. 1 от АПК е длъжен да провери законосъобразността на административния акт на всички основания по чл. 146, като по отношение на нищожността, съгласно чл. 168, ал. 2 съдът я обявява, дори да липсва искане за това. Съдът намира, че обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган. Със Заповед № К 1105182/17.09.2011 г., издадена от С. Т. К. - началник на сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” в ТД на НАП С. е определен компетентният орган по приходите за издаването на ревизионния акт. Началникът на сектор „Ревизии” има правомощието да издава заповеди за определяне на компетентен орган по силата на Заповед № РД-01-6/04.01.2010 г. на директора на ТД на НАП С.. В контекста на изложеното, в случая следва да се има предвид и разпоредбата на [чл. 160 от ДОПК](#), съгласно която съдът при съдебното обжалване на ревизионните актове е задължен да разреши материално-правния спор по същество. Поради това, дори и да констатира процесуални нарушения в хода на ревизионното производство, съдът няма правомощието да отмени ревизионния акт само на това основание, а следва да приложи материалния закон по отношение на установените по делото факти и да определи конкретния размер на данъчните задължения. Заповедта за определяне на компетентния за издаването на ревизионния акт орган, както и заповедта за възлагането на ревизията са връчени на ревизираното лице, видно от разписките към същите.

Решението на решаващия административен орган също така е издадено от компетентен орган. Р. акт съдържа реквизитите по чл. 120, ал. 1, т. 1-8, а именно името и длъжността на органа, който го издава, номера и датата на акта, данните на ревизираното лице, обхвата на ревизията, съдържа мотиви, разпоредителна част, с която се определят задълженията. Протоколите за извършени проверки са съставени по установения ред и форма и на основание чл. 50, ал. 1 от ДОПК са доказателство за извършените от и пред органите по приходите действия и изявления и установените факти и обстоятелства. Същите съдържат номера и датата на съставянето му, името и длъжността на органа, който го е съставил, и на органите, които са извършили действията, индивидуализиращите данни за проверяваното лице, датата и мястото на действията, времето, когато са започнали и завършили действията, извършените действия, установените факти и обстоятелства, събраните доказателства. Спазени са и задължителните изисквания относно съдържанието и оформянето на протоколите от насрещните проверки по чл. 50 от ДОПК.

С оглед заявената претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение от ответника по спора, в съответствие с чл. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, вр. чл. 7, ал. 1, т. 4 от същата е основателна, като в съответствие с чл. 161, ал. 1, изр. 3 от ДОПК същата следва да бъде уважена в размер на 1874, 37 лв.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи и на основание чл. 160, ал. 1, предложение последно от ДОПК съдът,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу ревизионен акт № К2151105182/28.11.2011 г., издаден от орган по приходите в ТД на НАП С., като неоснователна.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Националната агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на 1874, 37 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните с връчване на преписи по реда на чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ